

attlatne for mange vonde ting i verdi, som det vilde gjera meg vondt å sjå.

Presten undra seg yver dette viture og kristelege svaret; men han fekk høyrat det som undra honom endå meir.

«Du er vel glad i bibelen din?» heldt presten fram.

«Ja, det er eg.»

«Men seg meg no, kva for ein del du hev huglagt mest.»

«Eg hev huglagt alt.»

«Men der er då vel noko, du elskar mest.»

«Eg held av bibelen; men skulde eg nemna noko, eg tykkjer best um, so tenkjer eg, det vert dei tri siste kapitlane i openberringi.»

Openberringi, tenkte presten med seg sjølv; det er ei forsegld bok for dei fleste, full av dulde ting, vande å tyda. Kva skulde det vera, som dette barnet elskar i openberringi? Presten var enno ung, og sjølv hadde han ikkje endå fenge noko ut av openberringi.

«Du er mi gøymsla.»

Kor sælt det er, når ein liksom fær sjå Gud inn i andletet, kjenna seg femna av hans sterke armar, verta lagd so trufast inn til baronen hans, — syndi er forlati, er sona, er *burtteki*, det som eg red-dast for, gjekk dømd under, er fjerna, — å du sæle stund, — «du er mi gøymsla.»

«Jau», sa ho, «i det tjugande kapitlet ser eg Satan bunden, i det ein og tjugande ser eg brudlaupet å lambet, og i det two og tjugande ser eg Kristus herska.»

Likevel den unge presten no er vorten gamal og er ein framstääende teolog, er han heilt fornøgd med den

Kom ihug bladpengane!

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3.00 for året. Tingarsamlarar fører for 5 løyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fru sokneprest Barstad, Volda

blinde gjenta si skildring av innhalten av dei tri siste kapitlar i bibelen. Han hadde gjerne reist lenger saman med henne og hørt på henne. Men ho var no komi dit ho vilde, og dei laut skiljast.

„Du er mi gøymsla“.

Sal. 32, 7.

—o—

Soleis kunde David vitna um Herren. Ikkje alltid hadde det vore so. Ei tid hadde han kjent Herrens hand liggja tungt på seg både dag og natt, hans livssuft torna ut som i sumarturken. Då kjende han domen i samvitjet, der var uro og ufred i sjeli. Kvarhelst skulde han då gøyma seg? Nei med domen yver syndi i samvitjet er det ikkje greidt finna ein gøymestad. Det vonde samvit vil fylgja kvar du so gjeng. Du kjenner dette du fredlause sjel som ingen ro kann finna.

«Du er mi gøymsla.»

Kor sælt det er, når ein liksom fær sjå Gud inn i andletet, kjenna seg femna av hans sterke armar, verta lagd so trufast inn til baronen hans, — syndi er forlati, er sona, er *burtteki*, det som eg red-dast for, gjekk dømd under, er fjerna, — å du sæle stund, — «du er mi gøymsla.»

«So lat då koma kva koma vil, eg veit den stad eg skal springa til: der eg og Jesus åleine er, kven kann då standa imot oss her?»

M. A. HAUGE.
((Veneh.))

Bladmannaskulen

gjev upplæring i bladarbeid ved brevbytte. Plan fritt.

Bladstyrar HANS AARNES,
Bygdøy, Oslo.

Solglimit

— månadsblad for Norsk vanføresak —
kjem ut i Alvøy, pris kr. 2,00 um året. Meldingar, utgreidingar um saki frå inn- og utland, forteljinar o. a. Styd vanføresa-ki ved å tinga bladet!

FRAM

14-dagleg tidsskrift, utgjeve
av studentmållaga i Oslo,
Nidaros og Aas.

Kostar berre kr. 1,50 kvartalet.
Fritt og friskt.

Bendeungdomslaget, Stavanger

Matstova, Øvre Holmegt. 20

Kaffistova, Torget 6

Kaffistova, Østervåg 25.

GOD MAT OG GODT STELL.

Kaffistovone åt mållaget Haugesund.

Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.

Framifrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen
Husbunad i norsk stil.

Stort bladhald.

Nr. 22.

30. november 1934.

46. årgangen.

Sjå upp!

—o—

Eg lyfter mine augo upp til fjelli,
kor kjem mi hjelp ifraa?

Det fall litt snø for eit par dagar
sidan; so klärna det upp. Lufti er
so lett og ljos, og synet finn veg so
langt ut i himmelromet. Snøfjelli
stend so trauste på si vakt. Dei er
klædde i den kvite bunaden sin, og
so stend dei — ofte i solgyllt vetter-
skrud — og held si preik.

«Upp!» preikar fjelli. «Vil du nå
tinden so upp. Vil du finna himlen
so sjå upp. Skal du læra at det som
er yver deg er større enn den jord
du gjeng på, so sjå upp. Upp med
lengsla di. Upp med bønene dine.

«Sku mot himlen, løft dit øie
over jordens dunkle stier,
glem ei kronen du har faat,
ak, hos Gud blir al ting godt.»

Når trengsla og sorg møter deg,
og hugen vert sår, og augo vert våte,
og livsvegen tykkjест deg tung
og trong — so «sjå upp».

Vert du mistydd og miskjend av
andre hev du so lett å stengja deg
inne med deg sjølv og dine von-
brot. Du menteit det vel; men folk
tydde det ikkje so. Hev du smaka
noko av den beiske utakk-semd her
på jordi, — då du gav noko av eit
rikt hjarta, vart det møtt med mis-
tankar, og du sjølv vart mistrudd.
Då vart du freista til å gjeva upp
— grava ned nädegåva di, og du
tykte at Herren var ein streng
mann um han enno kravde arbeid.
Vonbrotne, lidande sjel, skal du
greida deg her, so «sjå upp».

Den som vil sigra må alltid sjå
upp. Um sorg og saknad når hjarta,
um djevel og synd og freistung
gjer si grusame jakt på sjeli, um
verdi-hildrar eller ho svik, so
«sjå upp».

NILS LAVIK.

Kristi bilet.

Ein kristens høgste ynskje skulde
vera å vera Frelsaren so lik som
mogeleg. Opna hjartedøri på vid
vegg, so han kann fylla vårt hjartet
med sine rike himmelkrefter,
reinsa ut alt vondt, og få alt som
er reint, sannt og rett til å gro og
veksa seg sterkt.

Gjeva det slik kraft at det må
vara frukt i vårt liv, i tankar, ord og
gjerd.

Ikkje berre ved ymse hove, men
i smått og stort til alle tider i vårt
daglege liv.

Det er i livets småting, i kvar-
dagslivets stræv og motgang, at
vår kristendom skal syna si kraft
og sanning.

Det er der kristushuglaget må
skina kläraast.

Eit av dei mest fullkomne kunst-
verk, som er utført i marmor av
menneskehender, er Thorvaldsens
Kristusstatue. Når ein stend i Vår
frue kyrkja i Kjøbenhavn og sko-
dar kunstverket, so er det som um
heile den strålande ljossstraumen
frå evangeliet strøymer ut yver ein.

Meisteren arbeidde på den i lang
tid med stor gleda og eldhug, men
då statuen var ferdig kom det eit
djupt vemod yver honom. Då dei
spurde honom um grunnen til det,
svara han, at årsaki var at hans
kunstnarand no tok til å veikna.
«Her stand no Kristusstatuen. Det
er det fyrste av mine verk, som eg
hev kjent meg fornøgd med. Inntil
no hev eg aldri makta å gjera det
til full røynd det ideal, som stod
so lysande for meg. Men no er det
slutt; eg vil aldri få nokon stor
kunstnartanke meir».

Med gleda og eldhug skal me kvar
einaste dag med åndens hjelp arbe-
ida på at Jesubiletet i oss må
verta meir fullkome, meir likt hom-
ogn og strålande i alle måtar.

Då vil me kjenna det same som
Thorvaldsen, gleda og lukka yver
at Frelsarens bilet vert meir klårt
og fulltonande hjå oss, men me vil
også kjenna vemod og sorg yver,

at der er enno so mykje som vantar fordi me so ofte er seige og tunge og legg oss i vegen for Jesu arbeid med oss.

Guds verk.

Det er fleire år sidan no. Det var i ein av vestlandsbyane. Eg hadde vore der i lang tid; for der var vekkjing. So vart det sagt til meg: Grosserar N. N. ligg og skal døy. Vil ikkje du gå til han og ta la med han?

Eg gjekk. Men motet var ikkje stort. Kva skulde vel eg segja til denne mannen som eg visste stod høgt over meg i intelligens og danning? Eg sukka til Gud um hjelp.

Ja, eg kom då inn til han som låg sjuk. Kva er De for ein kar? Eg sa kven eg var. Kva gjer De her i byen? Eg held møte. Kor lenge hev De vore her? Eg nemnde tidi. Og heile denne tidi hev De havt møte kvar kveld? Ja, so nær som laurdag. Det er vekkjing her i byen. Aa! Er De av dei karane. Ja, eg kjenner til det der. Istaden for at dei skulde vera med å elskaa fram liv, so legg dei liv i grus.

Må eg få lov til å fortelja eit hende frå mitt eige liv? spurde eg. Ja, eg kunde nok det.

Det var i heimbygdi mi, straks etter at eg hadde vorte ein kristen. Eg var på kyrkjeveg ein sundagsmorgen. Svart og stengt såg det ut på alle kantar. Spottord og myrke spådomar var det meir enn nok av millom bygdefolket.

Me for framum kyrkjeneset der stor-elva flaut forbi, breid og svær i vårlaumen. Men der stod ho still, ho kom ikkje av flekken. Isflak etter isflak hadde hope seg upp til ei veldig demma tvert yver elvefaret. Der stod elvi.

Men ho steig og steig og braut på, og der! — der brotna demma med dur og brak, og elvi tok med seg is og snø ned mot næste demma. Atter steig ho og etter braut ho igjenom — heilt til ho velte seg ut i opne fjorden.

Er det ikkje ofte soleis med kristenlivet også? Det kjem tider då alt synest vera stengt, isnande kulde slår imot deg kvar du gjeng. Men ser du vel etter, so er der alltid nokon som arbeider trufast i det

BØN.

Salme 86, 11.

*Aa Herre Gud, din veg meg lær!
Eg elles reint på vidvank fer
langt burt frå faderhuset.
I hjarta ligg ein hug so sterkt
til synd og satans vonde verk;
den hug eg aldri greider
um ei di hand meg leider!*

*Meg, Herre, lær di sanning all
um kor eg djupt i Adam fall,
men og i Krist vart uppreist.
Gjev du meg anden din som pant,
so eg må tru for visst og sant,
at eg ditt barn må vera
og liva deg til æra!*

*Gud legg ein heilag vyrdnad inn
for deg på djupni i mitt sinn,
so du meg heilt kann eiga!
Lat liv og sjel sameinte stå,
den tronge vegen trufast gå,
din himmel open finna
og sigerprisen vinna!*

B. BORREVIK.

stille i tru til Gud. Og bak stengslor og kulde stig storelvi dag for dag til vårlaumen sprengjer alle band.

Hev ikkje De også — eg vende meg til grosseraren — hev ikkje De også set dette? Hev ikkje De merkt dei menneske som gjeng trufast etter år og tener Gud og sine medmenneske? Hev ikkje De kjent at ånden drog på hjarta?

Jau, eg hev nok det, svara han. Og so la han til: Det er noko her inne som må brytast opp før det vert godt. Harm hev eg vore på Gud, harm fordi han la meg på sjukesengi og no vil ta meg burt frå mi forretning, frå arbeidet, familjen og alt.

Aa, der er nok noko som må brytast opp her inne! — — —

Eg tala lenge med den mannen både då og seinare. Han vart fri tilslutt. Og då han låg på det siste, sa han til sine rike kollegar, som stod ved sengi: Eg vil ikkje byta med dykk um eg fekk millionar!

MATHIAS ORHEIM.

Det frivillige kirkelige landsmøte vedtok på møte i Oslo 24. oktober følgende oprop:

Til det norske folk!

Vi opfordrer alle norske kvinner og menn til å reise sig til vern om grunnlaget for rettsordenen i alle kristne land:

Livets hellighet.

En folkereisning er nødvendig fordi der er sterke krefter i ferd med å undergrave dette grunnlag.

Som bekjent har vår straffelov en bestemmelse, § 245, som har til hensikt å verne om menneskeliv også på dets mest vergeløse stadium, og beskytte moderskapet mot alle som etterstreber barnet i mors liv.

Nu er der imidlertid fremsatt forslag for regjering og storting om å gi enhver kvinne praktisk talt ubegrenset rett til fosterdrap, statsbeskyttet fosterdrap på offentlige sykehus og på offentlig bekostning eller hos privat praktiserende læge.

Vi oprører over et slikt menneskedverdigende forslag og protesterer imot det:

1. Fordi fosterdrap strider mot kristen moral og menneskelig ansvarlighet. Det er et menneskeliv med alle dets muligheter som blir drept.

2. Fordi kvinnene da ikke lenger kan ha trygghet for sitt moderskap. I denne tilstand er hun avhengig av mannen og — ubeskyttet av loven — utsættes hun for vold og trusler om fosterdrap, både innenfor og utenfor ekteskap.

3. Fordi abortfrihet sterkt vil øke antallet av lettsindige forbindelser og fosterdrap. Det er den brede vei til ungdommens ødeleggelse og kvinnenes nedverdigelse.

4. Fordi det vil nedbryte kvinnenes legemlige og sjelelige sundhet ved operasjoner som i sig selv alltid innebærer risiko for liv og helse, og kan medføre langvarige efftersydommer. Dette er medisinske sakkyndiges erklæring.

5. Fordi det ennu mer vil senke fødselstallet og undergrave folkets fremgang. Det er et attentat på det norske folks fremtid mer drepende enn krig. Fødselsprosenten er allerede nu blandt de aller laveste i verden.

Man anfører, at den nuværende

lov ikke er effektiv. Det er en eiendommelig rettsopfatning å oppgi kampen mot et samfundsonde ved å erklære handlingen straffri. Overfor dette krever vi en skjerpet rettspleie. Med lov skal land bygges.

Forkjemperne for rett til fosterdrap henviser til familienes økonomiske nød og personlige og sociale vanskeligheter. Her vil vi svare med dr. Louise Isachsens ord:

«Social nød påvirker vi med sociale foranstaltninger (barnetrygd, mødrekhjem, edruelighetsnevndr o.s.v.) og ikke ved å forgripe oss på livet selv, og de personlige ulykker må vi møte med personlig hjelp og ikke ved medisinske inngrep som ophever ansvarsfølelsen og forråer slekten.»

Vi slutter oss til ønsket om at de nuværende lovbestemmelser må revideres i alt vesentlig på grunnlag av dr. Louise Isachsens forslag som danner et vern om folkets livsverdier på dette området.

Kirkemøtet henstiller til det norske kirke- og kristenfolk å slutte opp om dette oprop og til hver i sin krets å arbeide for de synsmåter som dette hevder.

Der er konstituert en arbeidskomité til å samle underskrifter på dette oprop over det hele land.

Komiteen består av: dr. Kristine Munch, res. kap. Mannsåker, sogneprest L. Schübler, Ella Anker, Thora Isaksen, dyrlege Skar, Ingeborg Boye, advokat Sundfør, Joh. M. Wisloff, Anna Jensen.

Vi opfordrer alle som er enig i dette oprop til å underskrive på nærværende liste. Listen må innsendes innen 15. januar til arbeidskomiteen, adr. «Norges Kvinder», Pilestredet 1, Oslo, for siden å sendes til Stortinget.

Advokat Wilh. Beck, Olga Bjoner.

Dagny Bjørnarå, Henny Dons, Sogneprest L. Freyland, Gulla Grundt.

Insp. J. Hvidsten, Pastor Yngvar Johansen.

Dagny Johnson, Elise Killengreen.

Søster Bergliot Larsson, Biskop Fleischer.

Biskop Johan Lunde, Biskop Henrik Hille.

Biskop James Maroni, Biskop J. Støren.

Statsr. J. Mellbye, H.r. dommer A. T. Næss.

Margrethe Parm, Elise Bockman.

Stud. med. Ruth Ramberg, Helene Smedal.

Dr. Regine Stang, Dr. Alfred Sundal.

Marta M. Weberg, Søster Elisabeth Werner.

Overlærer Ole Devik, Overl. dr. med. Harald Natvig, Norges Husmorforbund.

Amalie Øvergård, Marie Michelet, Jose-

fine Jansen, viceformann i Norske Kvinner Totalavholdselskap, Det Hvide Bånd. Den norske Jordmorforening: Marie Bore. De norske Moralvernforeningers Centralstyre: Sven Svensen. Sogneprest Egil Brekke. Kommandør Karl Larsson. Direktør T. Salvesen. Lærerinne Therese Engerstsen, Rosemarie Schwabe-Hansen. Professor Chr. Ihlen, Skoledir. Olav Vevle. Misj. prest O. Stokstad, Dr. Gulbrand Lunde. Overlæge Arne J. A. Arnesen. Generalsekretær, sogneprest Heiervang. Overlæge K. J. Figenschou, Res. kap. Ragnvald Indrebø. Professor Peter F. Holst, Dr. Else Randulf, Domprost Reidar Kobro. Sørenskr. Asbjørn Lindboe, Dr. philos. Richard Eriksen, Fredrikke M. Qvam. Dr. L. Qvam, Professor Karl Vold. Professor Olav Skard, Professor Lyder Brun. Dr. Borghild Hustad, Karoline Moen. Skolebestyrer Hans Høeg, T. B. Barratt. Dr. W. Loennicken, Dr. Niels Barth. Generalsekretær Hans Sande, Sogneprest O. K. Steinholt.

Bøker for ungdom.

A/s Lundes forlag.

—o—

Den norske ungdom.
Av Anders Gil.

Denne boka inneheld tri foredrag av den kjende ungdomsvennen Anders Gil. Eg vart varmt um hjarta ved å lese denne boka. Fyrste lutten: *Bygg heimane*, synest eg er best. Han skildrar her den gode, ideelle heim, som er tufta på samhug og kjæreliek. Vindaugo er opne mot Jerusalem, mot sola og ljøset. Serleg slår han til lyd for *husandakten*, og den signing den hev gjeve vårt folk i farne tider, og vil gjeve for komande ætter.

Andre lutten: *Bygg landet*, hev også mykje å gjeve. I den tridje lutten: *Kva krev dei unge* — gjev han dei unge mange gode råd til eit rikt godt ungdomsliv. Vonar mange unge vil lese denne boka, ho er det vel verd.

O. G.

*
Kom til Jesus
av dr. Newman Hall.

Mannen som skriv er ein verdenskjend preikar. Dette vesle hefte hev vorte umsett i mange språk, og

er vidt utbreidd. — Der ligg ei intens innblanding til å søkje Gud medan han er å finne, i denne boka. Der er djupt, skjelvande ålvor; men også ljos og varm tru. Redsla for å gå fortapt, grip oss — men også vissa um at den som kjem skal bli frelst. Det er det gamle og alltid nye evangelium um Guds nåde og Guds vrede.

O. G.

Piken fra landet.

Av Johanne Petrine Bakke.

Denne boka er av heilt anna innhold enn dei andre nemnde. Det er den gamle og nye soge um storbyen som lokkar og dreg med sine gleder og färar. «Piken fra landet» fær også kjenne färane og freinstingane i storbyen. Men den gode åndelige arv frå barneheimen, bergar henne. Ho bergar seg sjølv.

Boka er naturleg og varmt skreva. Ein fylgjer denne landsgjenta med stor spaning. Ei god bok for dei unge!

OLAV GAUTESTAD.

Den blinde gjenta.

«Orsaka, hr. pastor», sa ei kvinne, som stod med den vesle blinde dotteri si attved poststasjonen. «Eg ser, De skal køyra med postvogni. Det vilde vera so trygt um De vilde hava eit auga med vår blinde dotter her og hjelpa henne til å stiga ut, når ho er framkomti».

«Det skal vera mi største gleda», svara presten. «Eg skal køyra eit stykke lenger, so skal eg nok syrgja for henne».

Kort etter sat dei two i vogni, og det var ikkje lenge før presten gav gaum etter, at den 12–14 års gamle gjenta var ein upplyst og glad liten kristen.

«No kører me gjennom ei sers fager bygd», fortalte presten, «graset er so grønt og friskt og fruktrei stend i full blomming. Det gjer meg vondt at du ikkje kann sjå all denne herlegdomen; ynskjer du ikkje sjølv, du kunde?»

«Sume tider gjer eg det», svara ho, «men so tenkjer eg på, at median augo mine er attlatne for alle dei fagre ting i naturi, so er dei og